

Csernobil gyermekei

Andrej Tarkovszkij, a nagy orosz filmrendező, nem sokkal a halála előtt mondta egy interjúban, hogy rosszul értelmezzük a Jelenések Könyvét – az Utolsó Ítélet, az Apokalipszis nem egyszerre fog bekövetkezni, hanem már évszázadok óta tart. János a vizeket megmérgező Ürömcillagról írt, nos, a Csernobil szó jelentése ukránul: üröm... Az alábbiakban egy orosz gyermeklap (Kosztyor, 1991. május) levelezési rovatából idézek – a Csernobil körüli területeken élő gyerekek írták, akik 10-14 éves korukban látták fellobbanni az Ürömcillag gyilkos fényét.

Koporsópénz gyógykezelésre

Amikor az erömű felrobbant, egy ideig semmi sem változott. Az emberek kicsinosították magukat május 1-jére. De ünnep már nem volt. A gyerekeket nem engedték ki az utcára. Aki mégis kiment, annak kendőt kellett tennie a fejére.

Most már hozzászoktunk a sugárzáshoz. 15 rubelt kapunk fejenként. Kínos lenne koporsópénznek hívni, ezért ezt mondják rá: „Gyógykezelési hozzájárulás”.

Natasa Lomanyenko, 12 éves

(Csernyigovi terület, Menszki járás)

Faljunk petrezselymet?

Azelőtt nyolcvanheten jártunk iskolába, most negyvenegen maradtunk. A többiek elutaztak. Nincs mit ennünk. A kertben csak a petrezselyem és a fokhagyma terem meg. A boltban meg nincs élelmiszer, a pultok üresek. Más falvakba kell utazni, hogy kapjunk valamit. De a mi családi költségvetésünk nagyon alacsony. 15 rubel „koporsópénz” jut egy főre – ez nagyon kevés.

Lena Brajceva

(Gomeli terület, Zaleszje község)

Kivágták a fenyőket

Nálunk, a katonai egység területén, ahol a papám szolgál, azelőtt mindenféle fenyők nőttek. Olyan csodás volt! De kiderült, hogy a fenyőre minden ráragad – teljesen radioaktív válik. Így hát kivágták a fákat. De az iskolában ugyanolyan magas a sugárzás, mint volt. Magasabb, mint az erdőben.

Kolja Szokolov, 11 éves

(Mogiljovi terület, Klicsevszki járás)

Szörnyűséges kölyökmacska

Megigérték, hogy rögtön a baleset után kitelepítenek minket, de mindmáig még senkit sem evakuáltak. Egy mocsár mellett lakunk, ahol igen magas a sugárzási szint. De a hatóságok azonkívül, hogy lecsapolták a mocsarat és egyszer megmérték a radioaktivitást, nem tettek semmit. A falunkban háromfejű, kétfarkú macska született. Saját szememmel láttam.

A falevelek nagyon nagyok lettek, és ezért tilos az erdőbe járni. De mi mégis ott szedünk gombát, megesszük, és eddig még semmi baj nem történt. Csak a baleset után fél évvel kezdtek tiszta élelmiszereket szállítani, addig a magunkét ettük.

Makszim Konozopko

(Mogiljovi terület, Prigurka falu)

Ne hőköljetek vissza tőlünk!

A múlt nyáron az Észak-Kaukázusban nyaraltam, két óra járányira Pjatyigorszktól. Amikor ellátogattunk a Lermontov-múzeumba, egy asszony, megtudva, hogy a mogiljovi területre jöttünk, rászólt az övéire: „Jaj, ne menjetek a közelükbe, megfertőzhetnek benneteket!” De hát mi semmi rosszat nem csináltunk! Miért bánnak így velünk?...

Zsanna Avgyejeva, 14 éves

(Mogiljovi terület, Guszlicse község)

Vlagyimir Kornyilov

Eső

A fenyőn, a nyíren és a hársón

Gonosz szándékú eső pereg.

Iffjú, felnőtt – mindegyiket szánom,

És új módon a gyermekeket.

Éltünk ennél gyilkosabb időben,

Lelkünk Csernobiltól sem remeg...

De a szívem fáj, hogy az esőben

Nem sétálnak többé gyerekek.

Magam is, csuklya alól kinézve,

Gyűjtöttem kezembe az esőt,

S azt hittem, ha megöntöz, az égbe,

Egészen a felhőkig nővök.

Mit tettünk mi ezzel a világgal,

Hogy a zápor átokként szakad,

És akár a tömlőcbe – lakásba

Zárjuk a vidám gyerekhadat.

Elhittük magunknak, hogy ez így jó,

Hogy minden az ölünkbe potyog,

Ravaszabbak voltunk, mint a kígyó,

S mint a gyermek, gyámoltalanok.

Esik az eső – időnk lepergett.

De miért is élnénk még tovább?!

Elmegyünk hát lassan, és a gyermek

Ablakhoz támasztja homlokát.